

UNA MIRADA NOVA

per CATALINA TERRATS I OLIVER,
monja de Sant Pere de les Puel·les

En l'Evangeli d'avui Jesús ens proposa un canvi de mirada, i això podem fer-ho quan ens posem en silenci davant seu i escoltem el que ens diu al fons del cor. Ell vol fer llum en el nostre interior perquè puguem descobrir la nostra realitat, la nostra *biga*, com diu l'Evangeli, no la imatge que ens hem fet de nosaltres mateixos. Ens convida també a mirar els altres d'una manera nova, però per fer-ho hem de reconèixer que hi ha dins nostre unes actituds que han de canviar i que poden canviar. Per això desemmascara unes tendències que tenim molt arrelades en el cor: la tendència a judicar. Amb quina facilitat ens dediquem a judicar els altres! Amb quina lleugeresa opinem i critiquem el que els altres fan!

Això demana sinceritat, no tenir por d'assumir la nostra realitat, vèncer resistències... Jesús ens vol lliures, transparents, amb capacitat d'anàlisi dels nostres actes i acceptació de les nostres llums i dels nostres fons més obscurs. Quan vivim aferrats a la nostra petita veritat, a la nostra suficiència i ens creiem millors que els altres, no som capaços de veure la seva veritat, engegats pel nostre ego-centrisme.

Com diu Saint-Exupéry en *El Petit Príncep*: «L'essencial és invisible als ulls, només hi veiem bé amb el cor». Ens cal una nova mirada cap endins i cap enfora, una mirada no de judici, sinó de misericòrdia, una mirada que ens permeti veure l'altre com Déu el mira, amb tendresa, amb amor. L'altre no és un rival, un enemic, és un germà, i hem de respectar per damunt de tot, el misteri que habita dins seu. L'altre té possibilitats de canvi, com tinc jo, mai es poden fer judicis definitius. Cal deixar el judici en mans de Déu, serem jutjats per Algú que ens estima. Ell coneix el nostre cor, sap que hi ha a l'interior de cada persona, i el seu judici és sempre salvació, perdó, misericòrdia. A nosaltres ens toca viure la prioritat del l'altre sobre el propi jo, viure el manament de l'amor: fins a les últimes conseqüències.

Quan assumim la nostra mesquinesa i la nostra capacitat d'autoengany i acceptem que en tots hi ha llums i ombres, és quan descobrim també la nostra capacitat de bondat i la capacitat de bondat que hi ha en els altres.

Necessitem posar-nos en silenci davant del Senyor, llavors descobrim que el que ens guareix és el que escoltem en el més profund del nostre ésser, llavors reconeixem la presència de Déu en la nostra vida. Ell és qui ens guareix i ens dona una mirada nova i la capacitat d'estimar. El bé no brolla espontàniament en nosaltres, l'hem de treballar, l'hem de fer créixer. Quan ens aturem i escoltem, podem veure totes les coses bones que Déu suscita en el nostre interior; i si mirem amb bondat i amb el cor obert, reconeixem també el bé que hi ha amagat al cor de les persones.